

svarsfordelingen skal være, og hvad konsekvenserne i øvrigt skal være.

Til fru Susanne Clemensen: Det er sådan, at jeg klart mener, man skal kunne gøre et retligt, juridisk ansvar gældende. Hvis folk laver svindele og humbug, skal det dels efter Traktatens regler kunne indklages for Domstolen; men det er også kommissionspræsidentens ansvar at sørge for, at det i givet fald sker, eller at vedkommende fjernes, og hvis det ikke sker, er det jo ikke anderledes end med hensyn til en dansk regering, hvor statsministeren har det kollektive ansvar. Så må regeringen gå af, og så må Parlamentet i givet fald fyre hele Kommissionen, hvis det er det, man vil.

Og endelig til hr. Thulesen Dahl: Jamen jeg vedkender mig gerne mit ansvar som både formand for og medlem af Europaudvalget og det ansvar, man har i forbindelse med de mandater, der gives her, herunder også mandatet om decharge. Men det er sådan, at det ikke bare er et spørgsmål om, hvorvidt tingene er bedre forvaltet, når de ligger i Ministerrådet end i Kommissionen. For Kommissionen drejer det sig jo om, hvad det er for et traktatmæssigt grundlag, der eksisterer, men for Ministerrådet eksisterer der jo ikke noget grundlag, og det er det, det handler om.

Jeg ved godt, at hr. Thulesen Dahl måske ikke er enig i det nuværende traktatmæssige grundlag. Men det er jo sådan, situationen er, og derfor er det heller ikke sådan, at Kommissionen kan gøre alt. Den skal holde sig inden for det traktatmæssige grundlag, og det er derfor, vi holder folkeafstemning en gang imellem.

Charlotte Antonsen (V):

Kommissionen fremstår måske ikke særlig troværdig lige i øjeblikket, efter at vismandsrapporten har omtalt påstande om svig, fejl, forømmelser og nepotisme; men det skal dog ikke få Venstre til at ændre synspunkt om Kommissionen. Vi mener fortsat, der er behov for en stærk Kommission. En svag Kommission bliver let de store landes paradis, men en stærk Kommission sikrer derimod en ensartet behandling af alle lande, store som små, og det vil vi altså fastholde. Hvis Kommissionen derimod svækkes, renationaliseres EU, og dermed forsvinder muligheden for at varetage helhedens interesser.

Vi ønsker en ny Kommission nu. Vi ønsker altså ikke den forretningskommission, der er blevet lagt op til fra Ministerrådets side, og som

vi senest har kunnet se, at i hvert fald de to store grupper i Parlamentet har accepteret. Derfor vil jeg anmode regeringen om at gøre alt, hvad der står i regeringens magt for at sikre, at der på topmødet den 14. april træffes beslutning om, at EU får en ny Kommission.

Den nuværende situation, hvor det ser ud til, at vi ikke får en Kommission før engang langt hen i efteråret, er horribel. Det er ufatteligt, at regeringen tager situationen så let, og det er især ufatteligt, fordi regeringen og også den socialdemokratiske ordfører gang på gang understreger, at det især er i et lille lands interesse, at vi har en stærk og velfungerende Kommission. Tidligere i debatten her i dag har man drøftet Ritt Bjerregaard, og jeg håber da ikke, at regeringens egne problemer med at finde en egnet dansk kommissær har haft indvirkning på, at man ikke er så optaget af at få en Kommission i en fart.

Vi har en forretningskommission nu, og det er jo ikke lige det, der er brug for i en periode i Europas historie, hvor der ud over det sædvanlige er behov for handlekraftige politikere, der kan træffe de nødvendige beslutninger. Må jeg minde om aktuelle problemer som krigen i Kosovo og deraf følgende flygtningeproblemer; eller hvad med EU's udvidelse og den nødvendige implementering af Agenda 2000? Hvad med Amsterdamtraktaten, der træder i kraft den 1. maj? En række nye initiativer afventer Kommissionens medvirken.

Vi har behov for en ny Kommission, og man har altså muligheden for på rådsmødet at omgøre sin forrige beslutning og sige til hr. Prodi, at hvis han ønsker jobbet, er det nu, det gælder, og så må han tiltræde og gerne slippe af med de kommissærer, der er udpeget som særlige svigagtige.

Om svigkommissærerne vil jeg sige, at det er for os at se meget ejendommeligt, at først tvivner et stort flertal i Parlamentet Kommissionen til at gå på grund af svigagtighed blandt nogle af kommissærerne, men det selv samme Parlament meddeler pludselig mindre end en måned efter, at det alligevel vil acceptere alle kommissærerne. Hvad er den reelle baggrund for socialisternes ændrede holdning? Er det eneste, der tæller, at man holder hånden over sine egne? Og hvad er baggrunden for, at regeringen tilsyneladende stiltiende bakker den holdning op, uanset at man oprindeligt fra dansk side faktisk ønskede, at der skulle vælges en Kommission i to omgange – altså en rigtig Kommission, ikke